

МІНІСТЕРСТВО ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я УКРАЇНИ
ДЗ «ДНІПРОПЕТРОВСЬКА МЕДИЧНА АКАДЕМІЯ
МОЗ УКРАЇНИ»

КАФЕДРА МОВНОЇ ПІДГОТОВКИ

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ НАВЧАННЯ

ІНОЗЕМНИХ СТУДЕНТІВ

Матеріали XXII Всеукраїнської науково-практичної конференції

Дніпро
2020

Редакційна колегія:

д. філол. н., проф. **Т. В. Філат** (відп. ред.);

к. філол. н., ст. викладач **Н. В. Кузнецова**;

к. філол. н., ст. викладач **К. Ю. Перинець**.

Актуальні проблеми навчання іноземних студентів. Матеріали ХХІІ Всеукраїнської науково-практичної конференції. – Дніпро, 2020. – 199 с.

Збірник містить матеріали науково-практичної конференції. Розглядаються актуальні проблеми навчання іноземних студентів, а також питання методики викладання української, російської, латинської та іноземних мов у вищій школі.

Для спеціалістів-філологів, викладачів вищих навчальних закладів, аспірантів, студентів-філологів.

Усі матеріали друкуються в авторській редакції.

REFERENCES:

1. An Etymological Dictionary of the Ukrainian language / Poltoryak G. P. Kiev: Sciences opinion. Vol. 6: 1982. 565 p.
2. Happy // The Oxford Thesaurus An AZ Dictionary of Synonyms Online. URL: <http://www.jiport.com/?sname=ensyn,free> (дата звернення: 15/02/2020)
3. Sheveleva S. A. The main idioms of the English language. Dictionary Dictionary. - 2018.
4. The Etymology of Happiness, and Some Related Words. URL: <http://faculty.smcm.edu/mstaber/etymhapp.htmfree> (дата звернення: 15/02/2020)
5. The Pan Dictionary of Synonyms and Antonyms / ed. by L. Urdang, M. Manser. London; Sydney: Pan Books: Laurence Urdang Inc. 1980.
6. Vorkachev S. G., Vorkacheva E. A. The concept of happiness in the English language: a significant component // Mass culture at the turn of the XX – XI centuries: Man and his discourse. M.: "The Alphabet Book", 2003. P. 263–275

Токун І. І.

ДЗ «Дніпропетровська медична академія МОЗ України»

ОСОБИСТІСНИЙ ПІДХІД ДО НАВЧАННЯ ЯК УМОВА І ЗАСІБ ГУМАНІЗАЦІЇ ВИЩОЇ ПРОФЕСІЙНОЇ ОСВІТИ

Сучасна психолого-педагогічна теорія та передовий педагогічний досвід свідочують, що головним засобом гуманізації усієї системи освіти є перехід на шлях особистісного навчання, однією з умов якого має стати підвищення ролі "суб'єкт-суб'єктних" відносин в організації та здійсненні навчально-пізнавальної діяльності учнів.

У сучасній педагогіці навчання трактується як упорядкована взаємодія педагога з учнями, спрямована на досягнення поставленої мети. При цьому

мета навчання будь-якої вузівської дисципліни визначається принципом професійної спрямованості освіти.

Одночасно необхідно чітко розрізнати зміст освіти і зміст навчання. Якщо зміст навчання охоплює тільки систему навчальної інформації, то зміст освіти визначає особистісні та професійні якості людини, що мають бути сформовані внаслідок здійснення взаємопов'язаної діяльності педагога та учнів при одному й тому ж змісті навчання.

Головною функцією безперервної, у тому числі й вищої професійної, освіти стає виховання молодшої людини з новим стилем мислення і діяльності, здатної до саморозвитку і самореалізації. Саме цьому все чіткіше простежується тенденція до особистісного навчання, мета якого полягає у "виращуванні" особистісного потенціалу людини, а зміст - у всьому тому, що забезпечує досягнення цієї мети. Отже, поряд з "інтелектуальною" концепцією навчання у вищій школі, яка пов'язує навчання, виховання, професійне формування студентів з розвитком їх вищих розумових здібностей, на перший план виходить концепція особистісного розвитку майбутнього спеціаліста.

До вирішення розумової задачі індивіда може спочатку спонукати будь-яка зовнішня мотивація (прагнення до самоствердження, громадського схвалення, нагороди або, навпаки, бажання запобігти погрози покарання, засудження у разі її невиконання), але за певних обставин (наприклад, при виникненні проблемної ситуації) ця діяльність може надалі мотивуватися вже чисто пізнавальним інтересом. У той же час у вирішенні задачі, стимульованому пізнавальною мотивацією, певну роль відіграють мотиви, що є "зовнішніми" по відношенню до процесу навчання (мотиви досягнення, визнання, лідерства, спілкування тощо).

Останнє твердження є особливо актуальним для розумової діяльності, що відбувається в умовах міжособистісної взаємодії, якими характеризується реальний навчальний процес. Психологічне ядро будь-якої навчальної ситуації

становлять взаємодії, відносини і спілкування викладача зі студентами та студентів один з одним.

Відомо, що використання таких прийомів, як "навчаючий - той, що навчається", "перевіряючий - той, кого перевіряють" при парній роботі, "студент - організатор" при роботі в невеликих групах сприяє росту пізнавальної активності та пізнавальної ініціативності учнів. Вибір форми спільної діяльності визначається метою і характером навчальної задачі.

Необхідно підкреслити, що будь-яка спільна діяльність постає як міжособистісна взаємодія, яка характеризується сукупністю зв'язків і взаємовпливів людей.

Безперечно, конкретні прояви міжособистісного спілкування залежать від багатьох факторів, але головну роль у ньому відіграють особистісні властивості його учасників, зокрема, особливості їх потребово-мотиваційної сфери. Отже, для забезпечення емпатичного способу спілкування зі студентами викладач мусить чітко уявляти собі ці особливості і вміти раціонально використовувати їх у навчальному процесі. Не буде перебільшенням сказати, що конкретну методику навчання можна вважати ефективною лише у тій мірі, в якій вона вирішує дану задачу.

Tretyakova O. Y.

SE «Dnipropetrovsk Medical Academy of Health Ministry of Ukraine»

**FORMATION OF COMMUNICATIVE COMPETENCE BASED ON
THE STUDY OF SYSTEM PATTERNS OF LANGUAGE UNITS'
FUNCTIONING**

The communicative orientation of modern methods of teaching foreign languages is based on the idea of teaching communication in the language being studied. This makes to look for such moments that facilitate the formation of